

Tilstanden i Europa, ville gjøre synderlig Indryk paa det ærede Flertal, men derimod var det vel muligt, at Flertallet kunde se lidt mildere derpaa, hvis det vilde vende Blikket andet Steds hen og se, hvad ganske Udenforstaaende dømme om Situationen i Europa. Jeg har for mig f. Ex. et Nytaars-telegram fra Times, Parisforrespondent, der af Politiken dog regnes for en kompetent Mand i saadanne Spørgsmaal, og som med temmelig stor Sikkerhed forudfiger en almindelig europæisk Krig i en nær Fremtid. At Situationen i Europa skulde være saa overordentlig rolig i Dieblisset, synes jeg ikke fremgaar deraf. Naar der tales om, at Situationen i Europa var saa overordentlig rolig i Sommer, skal jeg henvise til et af den ærede Oppositionens Hovedorganer, nemlig „Politiken“, i hvilket der, i Anledning af et Dødsfald i Europa, staar en ledende Artikel, som sandelig lover os alt Andet end Fred. Der staar deri, at den store europæiske Reaktion, denne uhyre Selvedesbund, har begyndt at gaa med sine tre Hoveder: Fædrelandriet, Bigotteriet og Krigsvilbilstaben. Det er ikke videre beroligende for Naboerne, og Artiklen ender da ogsaa med følgende Ord: „Hvad der nu forestaar i Europa, det er, som det hedder i den gamle Sang: Død Tid, Sværdtid, Dødsstid“. Det forekommer mig, at det dog virkelig er, hvad man kalder rene Ord for Pengene. Man maa jo dog indrømme, at naar noget Saadant forudsiges af et af selve Oppositionens Hovedorganer, er det ikke saa urimeligt, at vi Andre lægge Mærke til det og gjøre opmærksom paa den Uoverensstemmelse, der synes at være mellem de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, og det, som vi kunde læse i Sommer i det omtalte Blad. Jeg fremhæver det, ikke fordi jeg i og for sig tror, at det har Stort at sige, eller at Regjeringen har taget fjerneste Hensyn dertil; det gaar jo gjerne saadan med Profetier, at naar de have profeteret feil nogle Gange, mister man lidt Respekten for dem. Vi er indre jo allfor godt, hvor mange gale Profetier, der ere fremkomne, den ene efter den anden. Saaledes profeteredes der jo for en halv Menneftaalder siden, at Spillet med dette Ministerium kun vilde blive en Jagtrobber, og det spaaedes høilødt, at Folkethingsvalgene i Januar 1887 skulde blive et forsmædeligt Nederlag for Regjeringen o. s. v. o. s. v. Jeg anfører nu dette, som sagt, ikke fordi vi paa vor Side kunne tillægge det nogen Betydning, men fordi jeg tror, at det dog maa have Noget at sige netop for de ærede Oppositionsmedlemmer.

Det andet Spørgsmaal, jeg skulde tillade mig et Par Ord om, er det, hvorvidt det kunde siges at være særlig graverende, at man havde taget Penge til et Formaal, mod hvilket Folkethinget saa udtrykkelig i en Dagsorden havde udtalt sig. Jeg vil indrømme, at det ser ogsaa stærkt ud, men man maa dog alligevel da ogsaa have Lov til at se lidt paa, hvem det er, man har foran sig. Det, der foreligger, er en Dagsorden, mine Herrer! men der har foreligget mange Dagsordener fra dette ærede Folkething, som det ærede Folkething er gaaet fra. Det vil vistnok ærede Medlemmer kunne erindre, selv om deres Huskommelse ellers er kort, at for to tre Aar siden kunde man se en høitidelig Række imponerende Dagsordener, hvori der erklæredes: Ingen Forhandling med dette Ministerium, ikke en Dre til dette Ministerium, det er ørkesløst at forhandle med dette Ministerium. Dette skete ikke alene med disse ligegyldige militære Foranstaltninger (Berg: Ja, det er sandt!). Det ærede Medlem siger, at det er sandt, og det er det ogsaa — hvor der blev sagt: ikke en Dre til dette Ministerium. Det var altsaa Tilfældet, ikke blot hvor der var Tale om militære Bevillinger — det kunde jeg bedre forstaa — men ogsaa, naar der var Tale om civile Bevillinger, de dyrebare økonomiske Reformers og yderst nødvendige Jernbaner, bestandig lod det samme ubøielige Svar: Det er ørkesløst at forhandle med dette Ministerium, og det er umuligt. Saa gik der nogen Tid; dette Ministerium gjorde adskillige Ting, som fra den ærede Oppositions Synspunkt maatte betragtes som værende meget slemme, det forøgede sit Synderegister, men en skøn Dag oplevede man, at der ikke var det Mindste i Veien fra Oppositionens Side for paany at forhandle og vedtage den ene Lov efter den anden. Naar dette foreligger som en Kjendsgjerning, er det ikke saa ganske forstræffelig utænkeligt, at den ærede Opposition ogsaa kan komme til Fornuft paa dette Punkt.

Solfstein-Ledreborg: Ja, naar den ærede Conseilspresident udtalte, at han ikke saae Forbindelsen mellem Tillægsbevillingsloven og Finantsloven for næste Aar, tilstaar jeg, at det forstaar jeg ikke. Enhver maa indrømme, at Spørgsmaalet om, hvor meget der kan bevilges paa Finantsloven for næste Aar, er et Spørgsmaal, der staar i den allernærmeste Forbindelse med, hvor meget der er brugt i det indværende Aar. Man bevilger mere til en Foranstaltning i næste Finantsaar, naar der er sparet i indværende Aar, end hvis man — det gaar